

vloge, ki so bile slednjič, pri ostri luči vendarle res samo lepa komedija, ali kakor praviš ti, samo snov za novelo . . .“

Dvignil se je počasi in ji podal roko.

„Torej mi boš prijatelj, Pavel? Najboljši, edini prijatelj?“ ga je vprašala še enkrat proseče in mehko.

„Ne vem še danes, Helena, povem ti pozneje,“ je odgovoril zamolklo. „Dovolj je, da si ti zadovoljna. Zakaj tako slovo, vem, da ti ugaja. Kar se pa mene tiče . . . Glej, Helena, v meni luč ni tako ostra kakor v tebi . . . Veliko zasanjanega, nejasnega je tam notri . . . Ne, ne grem se obesit in mirno bom hodil dalje in niti za las me ne vrže vse to, kar sem doživel s teboj, s te moje poti. Toda zdi se mi vendar, da mi bodo ti spomini žalibog več nego samo — snov za novelo. In če jo bom pisal kdaj, jo bom pisal s svojo lastno, pravo srčno krvjo . . .“

„In zdaj z Bogom, Helena! Hvala ti za vse!“ se je vzravnal počasi in ji podal roko.

In potem se je obrnil in odšel počasi skozi duri.

Hip pozneje je slišala, kako so se spodaj počasi odprla in zopet zaprla vežna vrata . . .

Poetu.

Sami so razmajali se glasovi
v ta lepi dan,
kot golobice v solncu njih glasovi
hite črez plan.

Nad njimi, glej, oblaki se belijo
črez sneg planin.

Kaj so uzrli v dalji, da kopnijo
v morjé višin?

Iztok zapadu dobro jutro kliče
in dober dan,
blagor vsejala črez polje in grič
je višnja dlan.

Kaj bo lepote bujne tu naraslo!
Poet, boš zdrav?
Kot ovca se srce ti bo napaslo
vseh zelenjav.

Oton Zupančič.